

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 359/2015
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиље О.М. из Н.С., чији је пуномоћник М.Бо., адвокат из Н.С., против тужене С.А.В. АД Н.С., коју заступа М.А., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1243/14 од 29.10.2014. године, у седници одржаној 30.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 1243/14 од 29.10.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 1243/14 од 29.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 бр. 1278/13 од 26.02.2014. године. Том првостепеном пресудом поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду бр. 123/1-11-118 од 17.05.2010. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду од 18.09.2006. године, а тужена обавезана да је врати у радни однос и распореди на радно место "експрес банкар", а уколико таква могућност не постоји да је распореди на друге одговарајуће послове у складу са врстом и степеном стручне спреме и радним искуством и накнади јој трошкове поступка од 83.750,00 динара. Тужена је обавезана да тужиљи накнади и трошкове жалбеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), који се примењује на основу члана 506. став 2. наведеног Закона и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је на основу уговора о раду закљученог 18.09.2006. године и анекса, код тужене била у радном односу на неодређено време на пословима "експрес банкара". Тужила је писменим путем 29.04.2010. године упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду због неостваривања резултата рада и немања потребних знања и способности за обављање послова на којима ради, уз рок од 5 дана да се на наводе из упозорења изјасни. Решењем од 17.05.2010. године тужили је отказан уговор о раду са анексима, из разлога наведених у упозорењу, на основу члана 179. тачка 1. Закона о раду. У поступку је утврђено да је тужила приликом сумирања резултата рада у 2009. години, када је вршено оцењивање свих запослених, добила оцену "2". За јануар месец 2010. године добила је знатно већи буџет (од буџета који је добијала у претходном периоду) који је требало да оствари у том месецу, због чега се на јутарњим састанцима за помоћ више пута обраћала директору Филијале Д.Д., као и регионалном директору Т.С.. Тужила је са претпостављенима била у сталном контакту по питању решавања проблема на реализацији планираних резултата, у чијем остваривању су сви запослени имали проблема. Поводом нових производа и приступа клијентима током 2008. и 2009. године организоване су колективне обуке и тренинзи које обавља С.а. и Ј.М., а тужила је похађала све колективне обуке и тренинге. Додатне обуке тужиле од стране Ј.М. нису вршене нити је било ко од надређених наложио да изврши додатну обуку тужиле. Утврђено је да је тужили тужена два пута 08.02. и 09.03.2010. године достављала план унапређења учинка у оквиру којег јој је остављен рок од месец дана за побољшање резултата, али да при том никакву помоћ, нити упутства везано за побољшање реализације плана није добила, уз образложење да је она стари радник. Такође је утврђено да код тужене не постоје мерила на основу којих се утврђује количина посла коју је потребно обавити у једној филијали, односно мерила на основу којих се утврђује већи обим посла по запосленом на истим пословима у једној филијали у односу на друге, посебно за филијале које се налазе у истом месту, а тужена у својим плановима потпуно искључује било какве објективне препреке за реализацију плана.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови побијано решење тужене о отказу уговора о раду поништили и обавезали је да тужилу врати на рад, јер у конкретном случају нису били испуњени услови за примену отказног разлога из члана 179. тачка 1. Закона о раду. За своју одлуку дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Да би отказ из овог разлога био законит неопходно је утврдити да резултати рада изостају због недовољног рада запосленог и његовог незалагања, односно због одсуства потребних знања, способности или неукости запосленог, у односу на прописана мерила, на основу којих се утврђује количина посла, коју је потребно обавити, а што је у конкретном случају изостало. Такође, потребно је да уз остављање рока за побољшање резултата рада (што је тужена учинила) да се раднику дају конкретне инструкције у смислу члана 8. Препоруке бр. 166

Конвенције МОР-а, али тужиљи није пружена адекватна помоћ са конкретним и практичним упутствима за побољшање радног учинка за стицање знања и вештина продаје, због тога је побијано решење тужене којим је тужиљи отказан уговор о раду, незаконито, како правилно закључују и нижестепени судови. Зато су без утицаја ревизијски наводи тужене којим понавља да је тужиљи остављен рок за побољшање резултата рада.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**